

Anker: 'Kleine man de dupe van uitkleden rechtshulp'

Advocaat Willem Anker (61) is favoriet bij zijn beroepsgroep. Wegens vakmanschap, maar ook om de ethiek en de sociale inslag. „Dat maakt me blij.”

WILLEM BOSMA

Wat doet de uitverkiezing u?

„De reacties van collega's zijn bijzonder bemoedigend en stimulerend. Hun waardering maakt me erg blij. Ons kantoor heeft een zwaar jaar achter de rug, door het ongeluk van mijn broer Hans. Maar ik zie de uitverkiezing vooral als een stimulans om als kantoor verder te gaan op onze manier: een principieel strafrechtskantoor met scherpe uitgangspunten en een sociale inslag. Vooral daarover hebben wij namelijk veel lovende woorden gekregen.”

Is dat dan zo bijzonder?

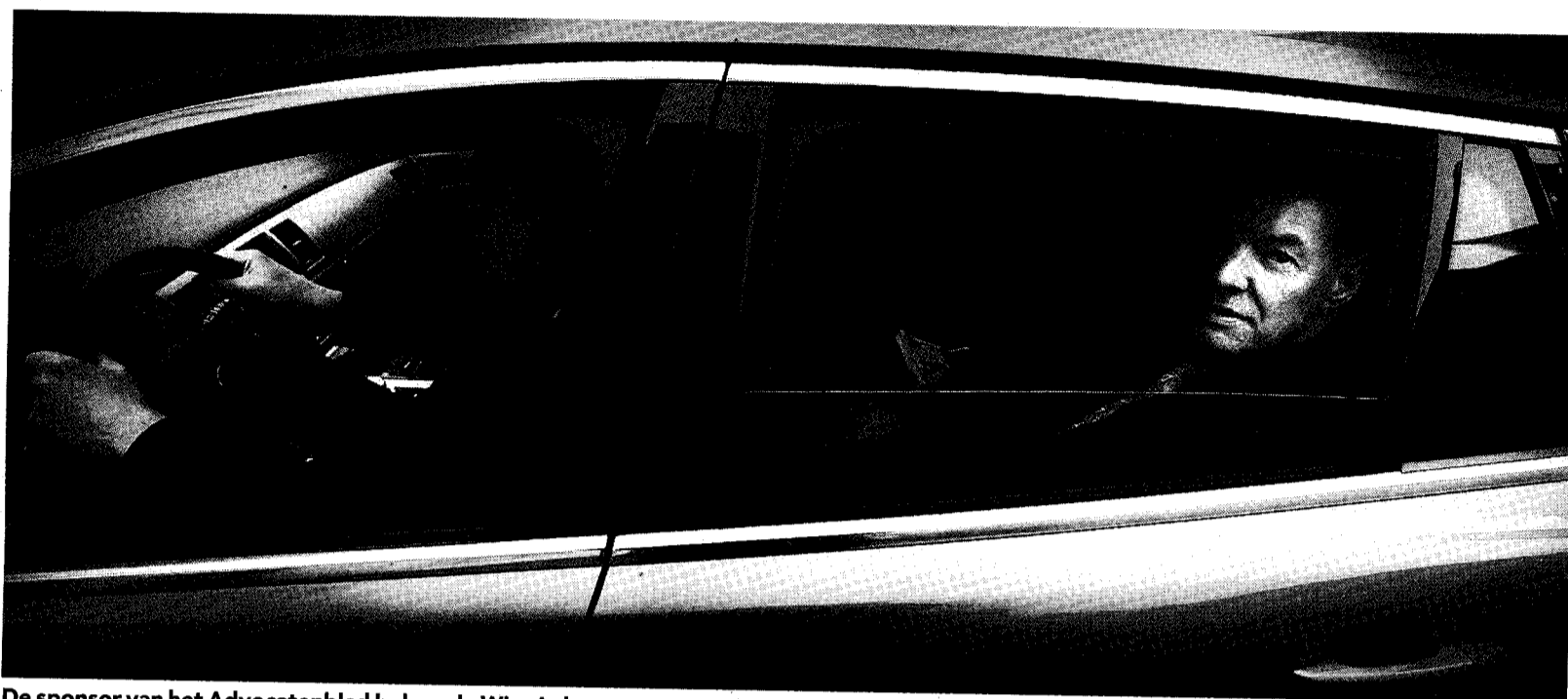
„Een van de dekens (regionale voorzitters van de balie, red.) zei: jullie leggen de ethische grens wel erg hoog. Dan zeg ik: ik ken de tuchtrechter niet en ik hoop die nooit te ontmoeten.”

Het kan ook anders?

„Recent is David Moszkowicz van het advocatentableau geschrapt, omdat hij in een moordzaak zowel de nabestaanden van het slachtoffer als de verdachte had bijgestaan. Zo'n belangenverstrengeling is onbestaanbaar! Het mag niet, je moet het niet willen, je moet zelfs de schijn niet op je laden. Je moet gewoon een halte eerder uit stappen.”

Hoe dan?

„Toen ik eens een gastcollege gaf in

De sponsor van het Advocatenblad beloonde Wim Anker met een weekje tuffen in een hypermoderne directeursauto. Of hij er honderd meter in wilde rijden voor het plaatje. „Sneu, maar dat kon niet. Ik rijd al 25 jaar niet meer.” Chauffeur Tom Binnema knapt het op. FOTO CATRINUS VAN DER VEEN

Maastricht, raakte ik er na afloop in het café aan de praat met een jonge studente, die Daphne heette. Ze had belangstelling voor de strafrechtspraktijk en zou wel bij ons stage willen lopen. Twee weken later staat voorop de Telegraaf, dat in Badhoevedorp een moeder haar echtgenoot en haar dochter met een bijl heeft doodgeslagen. Weer twee dagen later belt die moeder met het verzoek haar bij te staan. Ik zei: nee, want ik heb in het verleden contact met het slachtoffer gehad. Daphne heeft voor mij een gezicht gekregen. Daarom kan ik u niet bijstaan.”

Beroepsgenoten zijn niet zo precies?

„Dat klopt. Wij voeren een zeer scherp beleid en we voelen ons er goed bij. Zolang wij aan het roer staan, verandert dit niet. Hier op kantoor geldt ook: de cliënt kiest ons, wij niet de cliënt. Er zijn confrères, die een politiebureau binnestormen en tegen de arrestanten-

'Stimulans om als kantoor verder te gaan op onze manier'

wacht zeggen: ik ben de advocaat van die arrestant die hier net is binnengebracht. Toen mijn kantoorgenoot Tjalling van der Goot zich meldde voor de cliënt, die in Drachten vastzat voor een zwaar verkeersongeval, zei de wacht: Je bent al de vijfde of zesde vanmiddag. Dan zijn er dus vier of vijf van die cowboys langs geweest.”

Is het beroep van sociaal strafpleiter moeilijker geworden?

„Veel moeilijker. De laatste dertig

jaar, bijna de hele periode dat ik in dit vak zit, kalft de gefinancierde rechtshulp stukje bij beetje af. De toegang tot de strafrechter is in gevaar, als verdachten 300 of 600 euro eigen bijdrage moeten betalen om zich vakkundig te laten verdedigen. Wie het niet breed heeft zegt: Anker, ik ga maar alleen. De bewindslieden (Ivo Opstelten en Fred Teeven, red.) zijn beiden jurist, dus dan denk je dat ze de toegang tot de rechter wel bovenaan hebben staan. Maar dat is dus niet zo. Daardoor gooien sociale advocaten noodgedwongen het bijltje er bij neer.”

„Wij kunnen het alleen maar volhouden doordat ons kantoor steunt op de revenuen van onze andere maatschap, Anker en Anker Opleidingen, die jaarlijks zo'n 1200 advocaten betaalde cursussen geeft. Die tweede maatschap sleept ons er eerlijk gezegd door. Andere kantoren kunnen dat niet. De kleine man is de dupe, maar daar zijn de heren-bewindslieden niet gevoelig voor.”

Impopulair beroep

„We hebben een impopulair beroep”, zegt de gelauwerde Leeuwarder pleiter Willem Anker over de advocatuur in strafzaken. Het publiek vereenzelvigd de raadsman gemakkelijk met degenen die terechtstaat, voor soms onbeschrijfelijk zware feiten.

Het verweer tegen zo'n bejegening is duidelijk: „Recht op verdediging is een grondrecht. Wij staan niet achter de feiten die een cliënt mogelijk heeft begaan, maar achter de persoon en diens rechten.”

Verdachten van halszaken zitten in een kwetsbare positie. Om daar oog voor te houden, sluiten de Ankers zich zoveel mogelijk af voor het leed van slachtoffers en het onbegrip van de publieke opinie.